

Kjære medlem av AnamCara - medvandrер!

Nå nærmer inkarnasjonsfesten seg med stormskritt. Det er jul i Norge om noen dager. Det er en fantastisk fin høytid og tradisjon, med minner om sitrende forventning fra da vi selv var små, og mulig gjenkjennelse i dagens barneøyne. For meg lever jula i spenningen mellom familiekos og kontemplasjon over inkarnasjonens under. Og det tror jeg er en spenning vi må lære oss å leve med på en grei måte. Nå finnes det et slags ”pusterom” midt i høytiden, som kan hjelpe oss å skifte litt fokus fra den rene idyllen. Det er det 2. juledag som gir oss anledning til. Denne dagen er minnedag for kirkens første martyr, Stefanus. Hva med å markere dette i all enkelhet? For en del år siden brukte vi å markere denne dagen med et enkelt måltid og en form for liturgi/lesning ved bordet som markerte minnet om kirkens martyrer og rettet blikket mot dem som lider for Kristus i dag. Vedlagt dette nyhetsbrevet vil du finne et slikt opplegg. Så kan vi være flere om å markere denne dagen sammen – selv om vi gjør det på hvert vårt sted.

Ellers inneholder dette nyhetsbrevet en hilsen fra hver av oss som sitter i ledelsen for AnamCara i Norge. I tillegg kan du lese om hvordan det går an å lage en liten lokal pilegrimsvandring, slik en gruppe på Sørlandet foretok tidligere i høst.

Det er her me bur

Me i den nye gruppa, Anam Cara SørVest, gler oss over det større fellesskapet og sette stor pris på møtet med mange frå andre deler av landet på Utstein Kloster no i haust. Som heilt fersk pensjonist skal eg denne jula for første gong sidan 1974 sitja i kyrkjebenken og berre ta imot Lukas og Johannes sine juleevangelier. Eg er spent på om formidlaren klarar overgangen til å vera ein god tilhøyrar. La oss håpa det går bra.

Sist julafta ser eg i bunken at utgangspunktet for julaftespreika var Anthony Newleys gamle musikkittell: ”Stop the world, I want to get off”.

Det minner oss om at jorda kan vera ein svært problematisk stad for mange. Men det er vår plass. Det er her me bur. Me kan ikkje stiga av, som frå bussen og trikken.

Derfor er julemeldinga så nødvendig og god for oss å ta imot, ordet om han som kom for å bu hos oss på denne vanskelege staden. Me skal framleis vera her, men me får leva i hans kyrkje og vandra mellom hans frelseskjelder.

Ei velsigna god jul til alle! Hilsen Harald

Å komme vidare – og bli der du er

Kjære gode venner!

Jeg takker for tilliten og gleder meg til å involvere meg i lederskapet i Anam Cara. Min bakgrunn er forholdsvis allsidig: Født og oppvokst på Madagaskar, før vi fikk et par år i Oslo. Deretter gikk turen til Stavanger hvor jeg gjorde unna både skolegang og studier ved Misjonshøgskolen. Siden har livet bragt meg inn i mange slags jobber og til stadig nye steder, som feltprest, kateket, misjonær, forkynner og siden midt på 90-tallet som menighetsprest. Min første

kontakt med den keltiske fromheten og Lindisfarne var i forbindelse med en studietur prestene i prostiet hadde dit i 2006. Jeg ble umiddelbart forelsket i dette stedet, opplevde der en fred og et Guds nærvær som gjorde at jeg fikk lyst til å vende tilbake. Det har jeg gjort årlig, og kontakten med denne keltiske tradisjonen har gitt meg sårt tiltrengt fornyelse og inspirasjon, både i min prestetjeneste og i livet generelt. «Den største friheten får du når du velger å forplikte deg» sier Søren Kierkegaard, og det har jeg opplevd på en svært konkret måte i forbindelse med våre veimerker. Jeg har hatt gleden av å arrangere flere pilegrimsturer til The Holy Island, bl.a. med 2 ungdomsgrupper, og i 2011 ble jeg tatt opp som vandrør i Community of Aidan and Hilda etter et par år som utforsker. Seremonien var en opplevelse for livet. I solnedgangen på St. Cuthberts Island, med mine kjære rundt meg, en flokk med flotte ungdommer, lederne i fellesskapet og med selenes sang som akkompagnement. Absolutt å anbefale for de som måtte ha muligheten til å gjøre det samme! For et naturmenneske og en fuglefanatiker (liker å kalle meg for ornitolog...), så er det å finne denne keltiske fromheten og dette stedet, som å finne åndelige hjem. Og fra de keltiske helgenene, så er veien også kort til Egypt, Midtøsten og Ørkenfedrene og deres lære. Ting som har gitt meg viktige impulser de senere årene. Når man har vært 13 år som prest på samme stedet og begynner å kjenne på en viss slitasje, så gir f.eks det mening å lese om «middagsdemonen», og bekjempe denne følelsen av at livet alltid er et annet sted. «For å komme videre i livet må man noen ganger bli der man er», er et av mine favorittsitater. Samtidig levde våre keltiske forbilder med et åpent sinn og var villige til å ta avgårde på Herrens ordre. Det er disse to tingene en prøver å ha i hodet på en gang: Trofasthet mot stedet Gud har plassert deg, og de løse teltpluggene. Være villig til å bryte opp når tiden er moden. Ønsker dere alle Guds velsignelse!

Hilsen Håkon

Hva kan jeg gi til ham?

Det er advent, og jeg pusler med gaver og tenker på hva kan jeg gi til mine kjære. Hvem er “mine kjære”? Hva kan jeg glede dem med? Det er advent, huset fylles av ulike julemusikk og tankene sirkler rundt teksten; “Hva kan jeg gi til Ham?” - slik Sissel Kyrkjebø og Odd Nordstoga spør i en litt naivistisk julesang. Jeg synger videre sammen med dem: “Viss jeg var en gjeter, gav jeg ham et lam. Og var jeg rik og vis, fikk han velge fritt. Men jeg er bare meg, jeg gir ham hjertet mitt!”

En varmt, utfordrende advent, en fredelig jul og et velsignet godt nyttår ønskes dere alle fra Laila

Det var i grunn ingenting...

Jeg har nettopp sett «julefilmen» igjen; Veien til Betlehem. I filmen sier Maria «Jeg er ingen!» I sin lovsang priser hun at Herren har sett til henne i sin ringhet, altså fattig, ubetydelig. Og Jesus ble født i BETLEHEM, som profetiene løfter opp som ikke den ringeste blant ættene. Altså; kanskje sett på som det, men var det ikke likevel. I en stall, krybberom. Og de som kom og hyllet Jesusbarnet var i grunn «ingenting»... - hyrdene.

Det forteller meg at Han som fant det bra nok å bli født av ei som var sett på som ubetydelig, ingenting, i en by som nesten var ingenting, og ble hyllet av de som var ikke noe å regne for, han kan ikke regne noen mennesker som ingenting, eller ubetydelig. Det er et julebudskap til ALLE. Han kom for å oppsøke oss, om vi skulle regne oss for ingenting, så anser han det for

større verdi enn hele verden. Og i denne ringheten, i alt det som var ingenting å regne ser vi Guds storhet. Og det synes jeg er herlig «keltisk» også. At alt og alle teller i Guds rike. Et rike som er så «jordisk» at det åpenbarer seg i stall og fjøslukt, varmen fra dyr, svetten fra hyrder og forakten for ei ung ugift og gravid dame. Det er en Gud som jeg gjerne tar imot i mitt hjerte, det er en Gud som passer til meg ganske så vanlig og middelmådige menneske. God jul, enten det lukter reint eller skittent... !

Hilsen Jan

En liten pilegrimstur til Prestegården Retreatsted:

Det er flott når man i menighetssammenhengen er velsignet med mennesker som har sans for verdier som ligger nært det vi er opptatt av i Anam Cara: stillhet, bønn, retreat, åndelige reiser. For ikke lenge siden fikk kona til min gode «keltiske» broder Torbjørn Kloster en genial, eller kanskje vi heller skulle si guddommelig idé. Ikke langt unna oss ligger retreatstedet prestegården på Vigmostad. Det har etter hvert blitt et flott sted med et nydelig kapell og et

veldig bra internat. Gjennomført estetisk. På Prestegården arrangeres det mye, bl.a. «Stille dag» ca en gang i måneden. Et opplegg med tidebønn, tekstmeditasjon, stille lunsj – kort sagt: En smak av retreat. Fredag 8. november hadde noen av oss bestemt oss for å delta på «Stille dag», og så kom altså Kirsti Kvidbergskår på denne gode idéen. Hvorfor ikke GÅ fra Holum til Vigmostad på torsdag, overnatte og så bli med på Stille dag? Ikke langs hovedveiene selvsagt, men gjennom skauen, over heiene og langs skogsveier og grusveier. Som sagt så gjort. 5 glade vandrere startet en klissvåt novembermorgen kl 0800, og nådde målet rett før det mørknet på ettermiddagen. Etter en flott tur i trivelig selskap med full pakke av vær:

pøsregn, sol og hagl. Fantastisk å komme frem, våte og kalde til dette nydelige stedet. Med fyr på peisen, en varm dusj og en god suppe. Og så være med på Stille dag dagen derpå. En totalpakke som gav svært mye, og som vi fort fant ut at vi må gjøre til en tradisjon. Men trenger ikke dra utenlands for å gå pilegrimsturer. Det er nok av muligheter rundt oss. Det er bare å finne seg et velegnet mål og ta beina fatt, og velsignelsene ligger og venter rundt hver sving!

Velsignet høytid!

16.12.2013

Sven Aasmundtveit På vegne av ledelsen i Anam Cara, Jan Løkkeborg, Laila Nordstrand Berg, Håkon Borgenvik, Harald Grønnevik

